

Arrest

nr. 238 956 van 24 juli 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 17 februari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 januari 2020 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Albanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 6 augustus 1979.

Op 22 april 2017 wordt de verzoekende partij wegens zwartwerk geïnterpelleerd.

Op 23 april 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 23 april 2017 neemt de gemachtigde ook de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van 3 jaar.

Op 27 januari 2020 wordt de verzoekende partij geïnterpelleerd door de politie van Vilvoorde bij een caféruzie.

Op 27 januari 2020 neemt de gemachtigde van de minister bevoegd voor asiel en migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). De verzoekende partij wordt hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Op 4 februari 2020 vordert de verzoekende partij de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voormelde beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 10 februari 2020 met nummer 232 407 wordt de vordering verworpen.

Op 27 januari 2020 legt de gemachtigde van de minister eveneens een nieuw inreisverbod op voor de duur van twee jaar. Dit is de bestreden beslissing:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Vilvoorde-Machelen op 27.01.2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer:

Naam : S. (...)

voornaam : L. (...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : Kruje

nationaliteit : Albanië

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 27.01.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

De politie van Ninove vermeldt verder in zijn verslag dat de betrokkene zich tijdens de veiligheidsfouille zeer weerspanning opgesteld heeft naar de politiediensten.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 23.04.2017 en herbevestigd werd op 01.11.2018 en 01.12.2019. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 23.04.2017. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart dat hij verloofd is en twee kinderen in België heeft (5 jaar en 2,5 jaar). Het feit dat het gezin van betrokkene in België verblijft, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Het geeft hem ook niet het recht om de geldende verblijfswetgeving naast zich neer te leggen. Betrokkene dient zich in regel te stellen door de wettelijke bepaalde procedure te volgen. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639)". De repatriëring naar Albanië betreft een eventuele tijdelijke verwijdering en betekent geen definitieve breuk van de gezinscel. Het brengt geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Deze beslissing verhindert niet dat zijn partner hem kan bezoeken in Albanië, samen met de kinderen. Moderne communicatiemiddelen kunnen de betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn gezin en om het gezinsleven verder te onderhouden. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. De verwijdering van betrokkene staat bijgevolg niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een privé-, familie- of gezinsleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM. Betrokkene heeft de mogelijkheid om terug naar België te komen en het gezin te vervoegen nadat hij bewezen heeft aan de wettelijke voorwaarden te voldoen. Betrokkene haalt geen medische problemen aan.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Voorafgaande overwegingen

Ter terechtzitting wordt erop gewezen dat aan de verzoekende partij reeds op 23 april 2017 een inreisverbod voor de duur van drie jaar aan de verzoekende partij uitgereikt werd. De verzoekende partij heeft geen gevolg gegeven aan dit inreisverbod, doch heeft de verwerende partij op 27 januari 2020 een nieuw inreisverbod voor de duur van twee jaar aan de verzoekende partij uitgereikt. Daar het om twee inreisverboden gaat met een verschillende termijn, vraagt de Raad of het meest recente inreisverbod het inreisverbod van 23 april 2017 herzielt. De advocaat van de verwerende partij bevestigt dit. De advocaat van de verzoekende partij bevestigt dat de verzoekende partij het grondgebied niet verlaten heeft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De middelen

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), *juncto* het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.1.1. Het standpunt van de verzoekende partij

De verzoekende partij meent dat *in casu* de motivering van verwerende partij omtrent de duur van het inreisverbod niet als adequaat of redelijk kan worden beschouwd. De verzoekende partij betoogt:

“Enerzijds erkent verwerende partij haar gezinsleven van verzoeker op Belgisch grondgebied:

- verzoeker is verloofd (ging zich reeds meermaals bevragen nopens de voorwaarden voor een huwelijksaangifte);*
- verzoeker heeft twee kinderen (resp. 2,5 jaar en 5 jaar) op Belgisch grondgebied;*
- verzoeker heeft met zijn verloofde en kinderen een gezinsleven op Belgisch grondgebied, en vormt (minstens vormde) er een gemeenschappelijk huishouden mee;*

8.

Verwerende partij beperkt zich er in de bestreden beslissing toe te argumenteren nopens de verenigbaarheid van het inreisverbod met art. 8 EVMR en betoogt dat verzoeker ook in Albanië contact zou kunnen onderhouden met zijn gezin.

Verwerende partij verzuimt evenwel om ook bij de bepaling van de duur van het inreisverbod daadwerkelijk rekening te houden met het (onbetwiste) gezinsleven van verzoeker.

Art. 74/11 van de Vreemdelingenwet is de omzetting van art. 11 van richtlijn 2008/115/ EG (Terugkeerrichtlijn) en in het terugkeerhandboek, dat werd opgesteld om ervoor te zorgen dat de gemeenschappelijke normen en procedures in alle lidstaten op een uniforme manier worden uitgevoerd en dat als bijlage werd gevoegd bij de Aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk “terugkeerhandboek” (C/2017/6505) is uitdrukkelijk aangegeven dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening wordt gehouden met alle relevante omstandigheden van het geval.

Bij de bepaling van het inreisverbod dient met name rekening te worden gehouden met verzwarende of verzachtende omstandigheden waarvan de uitvaardigende autoriteit op de hoogte is, zoals de vraag of:

- of tegen de betrokken onderdaan van een derde land in het verleden al een terugkeer- of verwijderingsbesluit is uitgevaardigd;*
- of de betrokken onderdaan van een derde land in het verleden al hulp heeft gehad bij een vrijwillig vertrek en/of re-integratie;*
- of de onderdaan van een derde land het grondgebied van een lidstaat heeft betreden terwijl voor hem of haar een inreisverbod gold;*
- of de onderdaan van een derde land aan de terugkeerprocedure heeft meegewerkt of deze heeft tegengewerkt;*
- of de onderdaan van een derde land de bereidheid heeft getoond vrijwillig te vertrekken;*

Uw Raad oordeelde ook reeds in deze zin in haar arrest dd. 1 februari 2019 nr. 216 322 (cfr. randnr. 3.3.4: “Bij de bepaling van de duur van het inreisverbod dient met name rekening te worden gehouden met verzwarende of verzachtende omstandigheden (...).”)

Het gezinsleven van verzoeker met zijn kinderen en verloofde is redelijkerwijze te beschouwen als een verzachtende omstandigheid in voormelde zin, of minstens als een feitelijke omstandigheid welke een minder lange duur van het inreisverbod rechtvaardigt, hetgeen verweerder overigens ook zelf lijkt in te zien gelet op de eigen (overigens onjuiste) overweging van verwerende partij in de bestreden beslissing, nl. dat “op eender welk moment een opschorting of opheffing van het inreisverbod” kan worden gevraagd “in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven”.

Uit de loutere overweging dat het inreisverbod verenigbaar zou zijn met art. 8 EVRM, kan niet ipso facto worden afgeleid dat verwerende partij met dit gezinsleven ter dege rekening heeft gehouden bij de bepaling van de duur van het inreisverbod.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verweerder bij de bepaling van de duur van het inreisverbod ter dege rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoeker op Belgisch grondgebied.

De bestreden beslissing stelt enkel dat het inreisverbod verenigbaar is met art. 8 EVRM, doch betreft het gezinsleven niet op daadwerkelijke wijze bij de bepaling van de duur van het inreisverbod.

Gelet op het belang van dit gezinsleven en de invloed van het inreisverbod op dit gezinsleven, behoorde verwerende partij hiermee redelijkerwijze wél rekening te houden.

Gelet op het gezinsleven van verzoeker had verwerende partij de keuze om het inreisverbod te beperken tot een periode van bijv. 6 maanden of één jaar teneinde het gezinsleven niet blijvend (of minstens voor lange duur) te hypothekeren, doch de keuze van verwerende partij voor de (gebruikelijke) duur van 2 jaar bevestigt duidelijk de stelling dat verweerder niet op effectieve wijze rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoeker.

Aangezien verwerende partij schijnbaar verzuimd heeft rekening te houden met deze relevante omstandigheid en uit niets blijkt dat het gezinsleven van verzoeker zijn weerslag vindt in de keuze voor een duur van 2 jaar, dient een schending van art. 74/11 Vreemdelingenwet iuo. het redelijkheidsbeginsel iuo. de materiële motiveringsplicht (art. 62 Vreemdelingenwet) te worden aangenomen.”

De verzoekende partij geeft in haar tweede middel vooreerst een theoretische uiteenzetting omtrent artikel 8 van het EVRM en verwijst ook naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Op basis hiervan argumenteert de verzoekende partij dat de verwijzing naar de mogelijkheid om zich te bedienen van moderne communicatiemiddelen om haar gezinsleven verder te zetten, onverenigbaar is met het recht op de eerbiediging van het gezinsleven zoals ingevuld door de rechtspraak van het EHRM. Dergelijke incidentele bezoeken, voor zover ze al tot de reële mogelijkheden behoren, kunnen nooit als compensatie gelden voor de inbreuk die zou worden gemaakt in het recht om samen te leven, dat een van de fundamentele elementen vormt van het recht op respect voor het gezinsleven. De verzoekende partij stelt dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat het recht om in elkaars fysieke nabijheid te zijn, wezenlijk is aan het recht op respect voor het gezinsleven. Het recht om in elkaars fysieke nabijheid te verblijven is een fundamenteel aspect van het recht op eerbiediging van het gezinsleven zodat verwerende partij in het kader van de belangenafweging in het kader van artikel 8 EVRM niet kan volstaan met de aanwezigheid van moderne communicatiemiddelen, inzonderheid niet voor de kinderen van 2 en 5 jaar die nog niet vertrouwd zijn met de moderne communicatiemiddelen en uiteraard aangewezen en afhankelijk zijn van de gebruikelijke dagdagelijkse zorg en affectie van hun vader. De verzoekende partij vervolgt dat ook de verwijzing naar de mogelijkheid voor het gezin om naar Albanië te reizen niet dienstig is omdat haar verloofde werkzaam is op Belgisch grondgebied en de kinderen schoollopen. Bijgevolg kan het gezin niet gedurende een betekenisvolle periode in Albanië verblijven.

3.1.2. Het standpunt van de verwerende partij

De verwerende partij repliceert dat de bestreden beslissing bij toepassing van artikel 74/11 §1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet werd genomen, omdat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan en omdat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij betwist niet dat haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven zonder vrijwillige vertrektermijn. Evenmin betwist de verzoekende partij dat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 23 april 2017 (herbevestigd op 1 november 2018 en op 1 december 2019). De determinerende motieven van de bestreden beslissing worden niet betwist.

Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”. De verwerende partij vervolgt dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat *in casu* wel degelijk rekening werd gehouden met de individuele situatie van de verzoekende partij. De verwerende partij benadrukt dat de bestreden beslissing in haar geheel moet worden gelezen, en hieruit kan alleen maar worden vastgesteld dat de verwerende partij heeft verwezen naar de specifieke omstandigheden van het geval die de duur van het inreisverbod naar haar oordeel verantwoorden, daarbij rekening houdende met het gezinsleven van de verzoekende partij in België. De verwerende partij herinnert eraan dat de overheid ter zake een ruime beoordelingsvrijheid heeft, en dat de verzoekende partij weliswaar kritiek uit op de opgelegde termijn van twee jaar – dat overigens niet de maximumtermijn betreft – maar dat zij in iedere hypothese geen elementen aandraagt die het opleggen van een inreisverbod voor dergelijke duur niet zouden rechtvaardigen.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door

voormeld verdragsartikel worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66) als voor situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat bij het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gezinsleven van de verzoekende partij. De verwerende partij meent dat in de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk wordt gemotiveerd dat de maatregel tijdelijk is (verzoekende partij kan overigens ten gepaste tijden de opheffing of opschorting vragen van het inreisverbod) en dat er contact kan worden gehouden via de moderne communicatiemiddelen en dat haar partner haar kan komen bezoeken in Albanië. Er wordt tevens opgemerkt dat er in het verzoekschrift geen enkele hinderpaal wordt aangevoerd die de familieleden - de partner heeft overigens ook de Albanese nationaliteit - ervan weerhouden om de verzoekende partij te gaan bezoeken in Albanië. Er dient voorts benadrukt dat het EVRM geen recht voor gezinsleden omvat om de plaats te kiezen waar zij hun gezinsleven wensen uit te bouwen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

3.2. Beoordeling

3.2.1. Artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Conform voormelde bepaling moet de verwerende partij een inreisverbod afleveren wanneer blijkt dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan of wanneer een vroegere verwijderingsmaatregel niet werd uitgevoerd. *In casu* blijkt dat op 27 januari 2020 aan verzoekende partij een verwijderingsmaatregel werd gegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek waarbij ook wordt vastgesteld dat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan eerdere verwijderingsmaatregelen. Verder blijkt dat het beroep tegen de verwijderingsmaatregel van 27 januari 2020 werd verworpen bij arrest van 24 juli 2020 met nummer 238 955. De verzoekende partij maakt met haar betoog aldus niet aannemelijk dat de verwerende partij ten onrechte is overgegaan tot het treffen van het bestreden inreisverbod.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld inzake de termijn van twee jaar:

“Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart dat hij verloofd is en twee kinderen in België heeft (5 jaar en 2,5 jaar). Het feit dat het gezin van betrokkene in België verblijft, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Het geeft hem ook niet het recht om de geldende verblijfswetgeving naast zich neer te leggen. Betrokkene dient zich in regel te stellen door de wettelijke bepaalde procedure te volgen. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli

1994,nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639)”. De repatriëring naar Albanië betreft een eventuele tijdelijke verwijdering en betekent geen definitieve breuk van de gezinscel. Het brengt geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Deze beslissing verhindert niet dat zijn partner hem kan bezoeken in Albanië, samen met de kinderen. Moderne communicatiemiddelen kunnen de betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn gezin en om het gezinsleven verder te onderhouden. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. De verwijdering van betrokkene staat bijgevolg niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een privé-, familie- of gezinsleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM. Betrokkene heeft de mogelijkheid om terug naar België te komen en het gezin te vervoegen nadat hij bewezen heeft aan de wettelijke voorwaarden te voldoen. Betrokkene haalt geen medische problemen aan.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

De Raad wijst erop dat, zoals blijkt uit de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, de gemachtigde voor het vaststellen van de duur van het inreisverbod rekening moet houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Hierbij kan er nog op worden gewezen dat het voormelde artikel 74/11, § 1 een omzetting is van artikel 11, tweede lid van de Terugkeerrichtlijn. Het voormelde artikel 11, tweede lid stelt het volgende: *“De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.”* In de parlementaire voorbereiding aangaande het voormelde artikel 74/11 en het inreisverbod wordt het volgende benadrukt: *“de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert” (Wetsontwerp van 19 oktober 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer 2011-2012, nr. 53-1825/001, 23).*

De verzoekende partij uit voorts kritiek op de termijn van het inreisverbod en stelt dat de verwerende partij niet daadwerkelijk rekening heeft gehouden met haar gezinsleven met haar verloofde en de kinderen.

In de bestreden beslissing verwijst de gemachtigde met betrekking tot de specifieke duur van twee jaar voor het inreisverbod naar een veelheid van elementen. De verwerende partij geeft aan dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze op het grondgebied te verblijven. Het is inderdaad zo dat de verzoekende partij geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 april 2017, dat op 1 november 2018 en 1 december 2019 herbevestigd werd. Daarenboven ging de verwijderingsmaatregel van 23 april 2017 reeds gepaard met een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Vervolgens wordt dit in de bestreden beslissing afgewogen tegen het gezinsleven dat de verzoekende partij in België ontwikkeld heeft. Er wordt op gewezen dat dit gezinsleven haar niet automatisch een recht op verblijf geeft, dat de repatriëring naar Albanië slechts een tijdelijke verwijdering betreft, dat haar partner en de kinderen haar in Albanië kunnen bezoeken en dat ze via moderne communicatiemiddelen contact met haar kunnen onderhouden. Ook wordt erop gewezen dat de verzoekende partij de opschorting of de opheffing van het inreisverbod kan vragen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het familie-, gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse

gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Aangezien de verzoekende partij geen verblijfsrecht heeft gehad in België, is een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om hen op het grondgebied te laten komen of verblijven zodat zij hun privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kunnen handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en die van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). Indien minderjarige kinderen betrokken zijn, *quod in casu*, dan moet het hoger belang van deze kinderen in acht worden genomen.

Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij daadwerkelijk is overgegaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM, met daarin begrepen het hoger belang van de kinderen.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg kan enkel worden nagegaan of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in de voormelde 'fair balance'. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Het komt dus aan de verzoekende partij toe om met concrete argumenten aannemelijk te maken dat deze belangenafweging niet deugdelijk is.

De Raad wijst er dienaangaande op dat de verzoekende partij en haar partner zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van de verzoekende partij ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108). Immers blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat verzoekende partij op 23 april 2017 reeds een eerste bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft. Dit bevel werd op 1 november 2018 herbevestigd. De verzoekende partij heeft hier geen gevolg aan gegeven. Evenmin heeft de verzoekende partij geprobeerd een verblijfstitel aan te vragen om legaal in het Rijk te verblijven. Bijgevolg dienden betrokken personen zich bewust te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat van bij het begin precair was.

De verwerende partij heeft geoordeeld dat er geen hinderpalen blijken om het gezinsleven elders dan in België verder te zetten, met name kan de partner samen met de kinderen de verzoekende partij achterna reizen of contact onderhouden via moderne communicatiemiddelen. De verzoekende partij betoogt wel dat haar partner in België tewerkgesteld is maar dit doet geen afbreuk aan de gegeven motivering nu niet blijkt dat haar partner niet in Albanië kan tewerkgesteld worden, waar zij trouwens ook de nationaliteit van heeft. De verzoekende partij toont met haar betoog ook niet aan dat zij niet tijdelijk terug kan naar het herkomstland om aldaar gezinshereniging aan te vragen en dat haar partner geen verlof kan nemen om haar samen met de kinderen te bezoeken. Evenmin blijkt dat er geen contact via moderne communicatiemiddelen mogelijk is, dit in afwachting van het verkrijgen van de noodzakelijke documenten om in België te kunnen verblijven. In dit opzicht is deze zaak ook verschillend van het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanhaalt waarbij de ouders van mekaar gescheiden waren en de moeder van de kinderen in de onmogelijkheid was om haar ex-partner achterna te reizen of te bezoeken in het land van herkomst. In de zaak waarnaar de verzoekende partij verwijst wordt daarenboven uitdrukkelijk gesteld dat: *“50. [...] son épouse ne pouvait pas être au courant au moment de la création de la relation familiale, un fait qui joue un rôle considérable dans l'appréciation de la présente affaire. En revanche, en ce qui concerne la relation avec la nouvelle amie du requérant et la naissance de l'enfant issu de cette relation, ces faits ne peuvent pas être pris en compte dans l'examen de la Cour, étant donné qu'ils sont intervenus à un moment où le droit du requérant de séjourner en Suisse était déjà précaire. Il ne peut dès lors pas s'en prévaloir dans le cadre de la présente affaire, même dans l'hypothèse où il va se marier avec cette personne.”* (EHRM 16 april 2013, Udeh t. Zwisterland). De Raad herhaalt dat de verzoekende partij en haar partner *in casu* zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van de verzoekende partij ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Beide betrokkenen zijn volwassen (29 en 40 jaar oud) en mogen worden verondersteld zich op één of andere manier met elkaar in verbinding te kunnen stellen wanneer één van beiden niet in België zou verblijven. Daarbij kan verzoekers partner de kinderen helpen bij het gebruik van de moderne communicatiemiddelen gedurende deze tijdelijke periode. De verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk dat deze opties voor hen niet beschikbaar zouden zijn. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat een inreisverbod werd afgeleverd dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat er geen hinderpalen zijn om het gezinsleven in Albanië verder te zetten of dat haar partner haar niet regelmatig zou kunnen bezoeken en contact kan onderhouden. Bovendien kan verzoekende partij de opheffing of intrekking van het inreisverbod vragen, maar ook een aanvraag gezinshereniging indienen. Daarenboven kan er niet aan voorbij gegaan worden dat de verwerende partij het oorspronkelijk inreisverbod met een duurtijd van drie jaar vervangen heeft door de huidige bestreden beslissing, namelijk een inreisverbod van twee jaar.

De Raad benadrukt nogmaals dat het EVRM geen recht voor gezinsleden omvat om de plaats te kiezen waar zij hun gezinsleven wensen uit te bouwen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). De verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat er sprake is van dwingende elementen die zouden kunnen doen besluiten tot het bestaan van uitzonderlijke omstandigheden in de zin van de hoger aangehaalde rechtspraak en die zouden leiden tot een schending van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij brengt geen concrete argumenten bij waaruit blijkt dat het standpunt van de verwerende partij kennelijk onredelijk zou zijn. Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

3.2.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De verzoekende partij toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de minister niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

3.2.4. Beide middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juli tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS